

מידעון להורים

בס"ד, חשוון תשפ"ד, פרשת וירא

דברי פתיחה

הרב שרגא פרוכטר, ראש הישיבה

14.30. כל המקצועות

נלמדים במהלך השבוע.

המורה יעל אריאל- סגנית

מנהל התיכון עושה עבודה נפלאה יחד עם

הרב אריק מנהל התיכון, בשיבוץ וארגון

המערכת, תוך תמרון בין האמצעים העומדים

לרשותה, הדרישות הלימודיות ותקנות פיקוד

העורף. התלמידים מקבלים מידע שוטף מדי

יום על המערכת ומיקום השיעורים באמצעות

אפליקציית שחף. כדי לשפר את המוכנות

לאזעקות אמת החלטנו להעביר את תפילת

שחרית לרחבה שבין בנייני הכיתות ולקצר

בצורה משמעותית

לממ"דים. תפילת

שחרית מתקיימת

בחצר לכל

הבנים שאמורים

להתפלל בבית

המדרש הגדול.

התחלנו השבוע

גם לערוך

בחינות, וצוות

הישיבה מוסרים

שהאווירה

הלימודים

בכיתות

מיטבית ביחס

לתקופה קשה

זו.

לבני היקרים מאוד ולהוריהם, שלום רב.

מבצע חרבות ברזל. השבוע הרביעי למלחמה

עומד להסתיים. כוחותינו נמצאים בפאתי

העיר עזה לאחר כשבוע של לחימה מורכבת

וקשה. בצפון וביהודה ושומרון פרוסים

מאות אלפי חיילים במשימות בטחון שונות.

לאורך כל הקווים נמצאים גם 27 אנשי צוות

של הישיבה, בוגרים ובני המשפחות של

התלמידים. **כולנו נושאים תפילה להצלחתם**

המלאה בשעה גורלית זו לעם ישראל

ולשובם הביתה בשלום.

הלחימה קשה, החללים והפצועים רבים,

ובישיבה אנחנו עוסקים המון בתמיכה לבני

הישיבה, למחזורים ככלל ולבנים מסוימים

כפרט. אנו מחזקים מאוד את הנושא התורני

בישיבה, גם בפעילויות מיוחדות כמו סיומי

סדרים במשניות, שיחות חיזוק ועידוד מרבנים

אורחים (השבוע היה ראש ישיבת מודיעין

הרב אל"מ במילואים הרב אליעזר שיינולד,

שיעורים כלליים ממני, בע"ה בתחילת שבוע

הבא כל תלמיד יקבל סידור תהילים אישי

לטובת אמירת תהילים באופן תמידי ועוד

פעילויות רבות שנעשות בישיבה.

שגרת לימודים במלחמה. אנו משתדלים

מאוד לשמור על שגרת לימודים כמעט מלאה.

כולנו מתחילים את תפילת שחרית בשעה 8.00.

מתחיל את יום הלימודים בסביבות השעה

9.00 לאחר ארוחת בוקר ולומדים עד השעה

**הישיבה משמשת מרכז קליטה
לנפגעים בשעת הצורך.** עיריית גבעת
שמואל מייעדת את הישיבה שלנו כמרכז קליטה
ראשוני של העיר. המשמעות היא שחו"ת, במקרה ובניין
בעיר סופג טיל אנשי הבניין יפזרו בשלב הראשון לישיבה. הישיבה
תקלוט את המפונים ותדאג לצרכיהם בשלב הראשון. **צוות מורי
הישיבה גויס למשימת הפעלת המרכז.** ביום שלישי התקיים תרגיל
פיקוד העורף בישיבה. בתרגיל נכחו נציגי פיקוד העורף, נציגי העיריה
ונציגים מבתי ספר אחרים שמוגדרים כקולטים.
כולנו מתפללים ומקווים שלא נדרש לכך, אבל תמיד טוב להיות מוכנים
וערוכים לכל תרחיש.

**ברצוני למסור לכל מגויסי הישיבה ברכת הצלחה רבה בכל מעשי ידיהם, שה' ישמור צאתם
ובואם חזרה לישיבה בריאים ושלמים, ובע"ה אנחנו נמשיך לשמור על משפחותיהם.
(שלחנו לקראת שבת צו'פר משמעותי לכל משפחה של מגוייס)**

**לחבריי הרמי"ם, המורות והמורים, לרב אריק מנהל התיכון, לריקי - מנהלת אדמי',
ליועצות, אבות הבית, המזכירות ואנשי המטבח שנשארו איתי בישיבה, אני מבקש לומר
תודה רבה על כל ההשתדלות המרביית, העשייה הברוכה ושעות הלימוד הארוכות, שכל
אחד מקדיש לטובת הבנים היקרים שלנו. תודה רבה !!!**

פרשת וירא.

3

אחת הפרשות הקשות ביותר בתורה - היא פרשת עקדת יצחק. ה' מצווה את אברהם לקחת את בנו-יצחק בן 37 ולהעלותו לקרבן לפני ה'. אך מצד אחד ה' מצווה את אברהם לעשות מעשה קשה ביותר, ומצד שני שאברהם עושה את המעשה עם בנו יצחק במצב של - "איש אחד בלב אחד", ה' אומר לו להפסיק ולא לקיים את העקידה.

מה הולך פה? למה ה' חוזר בו? למה לאברהם קשה לעזוב את בנו, לשחררו ושילך לו?

נראה שמילה אחת יכולה לשפוך אור על כל נושא העקידה.

ובכן.....

פרשת וירא מגוללת בפנינו את הניסיון האחרון, הקשה ביותר בו עמד אברהם - ניסיון העקידה. לפני המעמד מנחה ה' יתב' את אברהם לקחת את בנו, יחידו ואהובו יצחק וללכת להעלותו לעולה. ניסיון זה בלתי נתפס, קשה לעיכול, עומד בניגוד לכל מה שהאמין בו אברהם, סותר את העקרונות האמוניים לשמם לחם, ובכל זאת אברהם מציית, והכתוב מתאר את התנהלותו ביתר פרטנות: הוא חובש את חמורו, לוקח את שני נעריו ואת יצחק, מבקע עצי עולה והולך אל המקום אשר אמר לו האלוקים.

כשמגיע אברהם אל ההר נפרד אברהם מהנערים ומהחמור, וממשיך עם יצחק, כאשר הוא נושא בידו את האש ואת המאכלת. אז בונה אברהם מזבח, עורך את העצים, עוקד את יצחק בנו ושם אותו על המזבח, שולח את ידו ולוקח את המאכלת לשחוט את בנו, והנה מתייצב מלאך ה' ואומר לו (בראשית כ"ב, ו"ב): "אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה".

ציוויו של המלאך מעורר קשיים רבים: ראשית, מדוע מורה המלאך לאברהם לא לשלוח את ידו, מדוע אינו מורה להניח את המאכלת? שנית, מדוע חוזר וכופל הכתוב פעמיים את הציווי לא לפגוע ביצחק? גם לא לשלוח ידו אל הנער וגם לא לעשות ליצחק מאומה? הפסוקים אומרים כך:

(י) וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת לשחוט את בנו: (יא) ויקרא אליו מלאך יקוק מן השמים ויאמר אברהם אברהם ויאמר הנני: (יב) ויאמר אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה ולא חשבת את בנך את יחידך ממני:

מהמדרש עולה, כי החזרה שבכתוב מעידה, כי עצירת מעמד העקידה הייתה קשה לאברהם, היה צריך "לשכנע" אותו שוב ושוב להפסיק, ובלשון המדרש: "אל תשלח ידך - וסכין היכן יהיה? נשרו שלש דמעות ממלאכי השרת ושחת הסכין א"ל אחנקנו? אמר לו אל תשלח ידך אל הנער א"ל אוציא ממנו טיפת דם? אמר לו אל תעש לו מאומה אל תעש לו מאומה".

על אף שהסכין יצא מפעולה מדמעות המלאכים, מבקש אברהם להמשיך במעמד ולחנוק את יצחק. על אף שהמלאך קורא לאברהם לעצור עדיין מבקש אברהם להקיז מדמו של יצחק - עד שמבהיר לו המלאך: "אל תעש לו מאומה".

מה קורה פה? ניתן היה לצפות, כי ברגע שהושחת הסכין יפסיק אברהם את המעמד באנחת רווחה, ויאמץ לחיקו את בנו האהוב. מדוע כל כך קשה לעצור את אברהם ממלאכת העקידה??

ספקותיו של אברהם מתחדדים במדרש נוסף (שם): "התחיל אברהם תמה אין הדברים הללו אלא דברים של תימה: אתמול אמרת כי ביצחק יקרא לך זרע חזרת ואמרת קח נא את בנך ועכשיו את אמר לי אל תשלח ידך אל הנער? אתמהא!!"

במקום להודות לגורלו הטוב ולהפסיק את מעמד העקידה עם הופעת מלאך ה', מתחיל אברהם להתעמת עם ה' בטענות מוזרות – איפה העקביות? שואל אברהם, והלא אמרת לי שיצחק יהיה בני הממשיך, אחר כך אמרת לי שהוא יעלה לעולה, ועכשיו אתה אומר לי לעצור את העקידה? דברי אברהם תמוהים מאוד. עכשיו הזמן לשאול את ה' איפה העקביות? מדוע לא שאלת זאת לכתחילה, כאשר ה' אמר לך לקחת את יצחק ולהעלותו לעולה? עכשיו חשוב לך לבאר את "האמת האלוקית"? מדוע אינך שש על ציווי ה' ומציל את בנך באופן מיידי ובורח חזרה לנערים ולחמור???

תשובתו של ה' יתב' לאברהם מהממת, ושופכת אור על השאלות שהעלנו: "אמר לו הקדוש ברוך הוא אברהם לא אחלל בריתי ומוצא שפתי לא אשנה כשאמרתי לך קח נא את בנך לא אמרתי שחטוהו אלא והעלהו לשם חיבה אמרתי לך אסיקתיה (העלית) וקיימת דברי ועתה אחתיניה (הורד)".

הציווי האלוקי היה עקבי לחלוטין. אבל הפרשנות שנתן אברהם לציווי האלוקי היא שלא הייתה עקבית. ה' מעולם לא אמר לאברהם לשחוט את יצחק, כי אם **להעלותו לעולה**. כמו שהעלה אברהם את יצחק – לשם חיבתו את ה', כך מתבקש אברהם להורידו כעת. מדרש מרתק זה שופך אור עצום על כל מעמד העקידה.

השאלה האמיתית איתה נדרש אברהם להתמודד במעמד העקידה היא – מה בדיוק רצה ממני ה'?? מה בדיוק הוא אמר לי לעשות?? קו דק, עדין מאוד, כמעט בלתי מורגש, עובר בין קיום הציווי האלוקי לבין היסחפות אחר רגשות של אברהם עצמו. היסחפות זו עשויה לגרום לנו לעשות מעשה, אשר אין בינו לבין הציווי האלוקי דבר. אברהם נבחן על היכולת לעצור בזמן, לקיים את הציווי כהווייתו – לא יותר ממנו ולא פחות ממנו. זוהי אכן מעלתו האמיתית של אברהם, אשר בכל המעמד המבלבל, המתעתע הזה, מצליח לקיים את הציווי האלוקי, בהעלותו את יצחק מחד, ובהורדתו מעל המזבח מאידך.

**גבעות
שמואל**
ישיבה ליהודי בני ברק

מה זה צריך ללמד אותנו ?

בעידן בו אנו חיים נדמה כי מסר זה שבבסיס מעמד העקידה רלוונטי יותר מאי פעם. כאנשים אמוניים אנו כמהים לפעול בשם ה', אך עד כמה נדרשת הזהירות – **לא להיסחף** "בשם ה'", לא להיטלטל לקיצוניות אשר אינה משקפת את הציווי האלוקי, המנוגדת לציווי האלוקי, המעוותת ומסלפת את עיקרי האמונה על ברכיה גדלנו והתחנכנו. צריך לעשות רק מה שמבקשה ה' ולא יותר מזה, כי אם אנחנו עושים יותר, אנחנו מקיימים את רצוננו ולא את רצון ה'.

ועוד דבר קטן על הפרשה :

"לך מארצך" ו"לך לך אל ארץ המוריה".

גם בניסיון הראשון של אברהם אבינו וגם בניסיון האחרון שלו, משתמשת התורה באותה שפה – "לך לך".

המדרש שם לב לעניין זה ואומר כך : **"אמר רבי לוי שתי פעמים כתיב לך לך ואין אנו יודעים אי זו חביבה אם השנייה אם הראשונה, ממה דכתיב אל ארץ המוריה הוי השנייה חביבה מן הראשונה"** (בראשית רבה פרשת לך לך פרשה לט).

במדרש זה ישנו דיון איזה מניסיונות אברהם היה קשה יותר, עקידת יצחק או ההליכה לכנען. המדרש אמנם מכריע שהעקידה הייתה קשה יותר, אך **עדיין יש לתמוה על עצם השאלה**, וכי ניתן להשוות בין עזיבת הבית באור כשדים ויציאה למסע לארץ כנען ובין נכונות להקרבת בן? איך ניתן בכלל להשוות ביניהם מבחינת הקושי, הרי ברור שניסיון העקידה קשה יותר ?? והרי יצחק היה הבן היחיד והאהוב של אברהם שנולד לו לעת זקנתו. לכאורה כל מאורע – אפילו מעשה גבורה גדול, יעמוד בצל צילו של ניסיון העקידה ??

אלא, לפי חז"ל, ישנם 2 גוונים למסירות נפש. הסוג הראשון כדוגמת העקידה, דורש מהאדם לרכז את כל כוחותיו הנפשיים לרגע אחד, ולהתמסר באופן מוחלט באותו הרגע לה' יתב'. אמנם ניסיון קשה מאוד, אך הוא מוגדר עם מטרה ברורה, קשה אך קצר מבחינת הזמנים ואורך הניסיון.

מאיך יש סוג אחר של מסירות נפש. התמודדות יום – יומית ואינסופית עם חיי השגרה. כמו אברהם אבינו בניסיון הראשון שמצווה ב- "לך לך", כאשר היעד לא ברור, ואין הוא יודע מה הוא אורך הניסיון.

אם נמצה את השאלה בקיצור נאמר שהמדרש מתלבט מהו הניסיון הקשה ביותר – רגע קריטי וקשה מאוד אך קצר, או פחות קשה וארוך טווח, התמודדות יום יומית.

מה זה אומר לנו ?? מה זה מלמד אותנו ?? מסירות נפש מתבטאת לא רק במצבי קיצון, אלא גם ביום – יום, בעזרה לחבר, או לימוד קטן בשעה מאוחרת בלילה – זוהי גם התמודדות שאנו צריכים לעבור.

בית מדרש
ישיבה בני עקיבא כולת שמואל
לחברות של ותיקי בני ברק

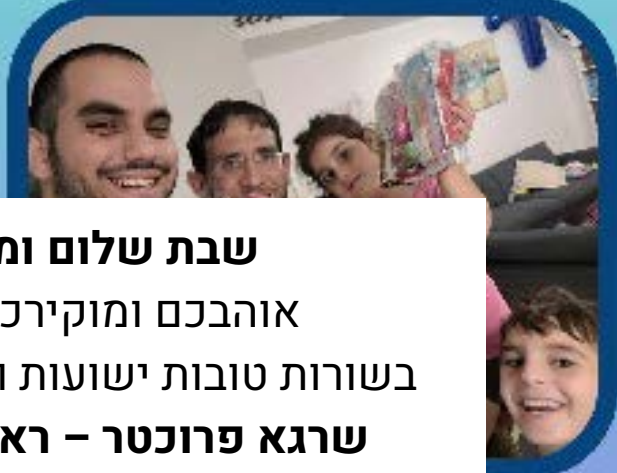

המדרש מסכם ש- "השנייה חביבה מהראשונה", וזאת משום שגם העמידה בניסיון העקידה נבעה מעבודה ממושכת ודרשה התמודדות לאורך זמן, ולפיכך "השנייה חביבה מהראשונה".

את ההבדל בין שני סוגי הניסיונות ניתן לראות בשני חלקי הפסוק מתהילים: "מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו" (תהלים פרק כד, פס' ג). בפסוק זה מתוארים שני נושאים: הראשון הוא "מי יעלה בהר ה'", עלייה דורשת השקעת מאמץ רגעי, והיא מקבילה להפעלת טקטיקה מקומית, לניסיון הרגעי. לעומתה, "יקום במקום קדשו" - היכולת להישאר באופן תמידי ומתמשך בפיסגה, היא האתגר הקשה יותר, שלמענו דרושה אסטרטגיה, ומקבילה לניסיון המתמשך, הניסיון שדורש אמונה אמיתית וחזקה עם דרך, מטרה וסיבה ברורות.

יהי רצון שנדע בעצמנו באופן ברור תמיד ובמיוחד בימים קשים אלו, ימי מלחמה קשה את דרכנו, מי אנחנו ומה אנו באמת רוצים לעשות, ושהכוחות שנתן לנו אברהם אבינו יעמדו לנו בהתמודדותינו ב"קרבות" הקטנים וב"מערכות" הגדולות, ובכך נזכה להמשיך את דרך "זרע אברהם אוהבי"!!!

שבת שלום ומבורך
אוהבכם ומוקירכם מאוד
בשורות טובות ישועות ונחמות מידיות
שרגא פרוכטר - ראש הישיבה

